

גדול. וְחִיּוֹתָא קַדִּישָׁא עֲלֵיהּ, וְכִלְהוּ אוֹכְלוֹסִין וּמְשַׁרְיִין, כִּלְהוּ נְטִלִין תְּחוֹת יָדָהּ, עַל מִימְרָה נְטִלִין, וְעַל מִימְרָה שְׂרָאן. בְּעַדְנָא דְהִיא נְטִלָא, כִּלְהוּ נְטִילִין, בְּגִין דְּכִלְהוּ אַחֲדָן בָּהּ. (אמר ר' יצחק).

וְתָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּבַעֵי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאֵעֲבָרָא לְאוֹכְלוֹסִין דְּפָרְעָה לְתַתָּא, אֵעֲבַר בְּקַדְמִיתָא לְהֵוּא חִילָא דְּלֵהוֹן, כְּמָה דְּאוֹקִימָנָא. מָה עֲבַד. אֵעֲבַר וְסָלִיק הֵוּא אֲתַר קַדִּישָׁא עֲלָאָה, דְּהָוָה מְדַבֵּר (פ' מנחה) לְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, כִּיּוֹן דְּהֵאִי אֲסִתְּלִיק, הִנְהוּ כִּלְהוּ מְשַׁרְיִין לָא יְכִילוּ לְדַבְּרָא, כִּיּוֹן דְּאֵינּוֹן לָא יְכִילוּ, הֵוּא מְמָנָא דְּמַצְרָאֵי אֵעֲבָרוּ לֵיהּ מְשׁוֹלְטָנִיָּה, וְאֵעֲבַר בְּנוֹרָא דְּדָלִיק, וְכַדִּין שְׁלֹטְנוֹתָא דְּמַצְרָאֵי אֲתַעְדִּי. וְעַל דָּא, אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מָאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּחֲמוּ מְמָנָא דְּמַצְרָאִים אֲתוּקַד בְּנוֹרָא.

רבי יצחק אמר, בְּשַׁעְתָּא דְּקָרִיבוּ יִשְׂרָאֵל לְיָמָא, קָרָא קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמְמָנָא רְבִרְבָּא דְּעַל יָמָא, אָמַר לֵיהּ, בְּשַׁעְתָּא דְּעַבְדִּית אָנָּא עֲלֵמָא, מְנִיתִי לָךְ עַל יָמָא, וְתִנְאִי אֵית לִי עַל יָמָא, דִּי יְבֻזַע מִימּוֹי מְקַמִּי בְּנִי. הַשְׁתָּא מָטָא עַדְנָא, דִּיעֲבָרוּן בְּנֵי בְּגוּ יָמָא. לְבִתְרָ מָה כְּתִיב, וַיֵּשֶׁב הָיִם לְפָנֹת בְּקָר לְאִיתְנּוּ. מָאִי לְאִיתְנּוּ, לְתַנְאוּ דְּהָוָה לֵיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד בְּרָא עֲלֵמָא.

וְהוּוּ יִשְׂרָאֵל שְׂרָאן עַל יָמָא, וְהוּוּ יִשְׂרָאֵל חָמָאן, גִּלְגְּלִי יָמָא סְלָקִין וְנַחְתִּין, זְקָפוּ עֵינֵיהוּ, וְחֲמוּ לְפָרְעָה וְלְאוֹכְלוֹסִין דִּילֵיהּ, דְּחִילוּ וְצָעְקוּ. וְהָא אֲתַמַּר. הָיִם רָאָה, מָה חָמָא יָמָא. אַרְוָנָא דִּיוֹסָף קָא חָמָא, וְעָרַק מְקַמִּיָּהּ. מָאִי טַעְמָא, (בנין) דְּכְתִיב, (בראשית לט) וַיִּנָּס

תחת ידיה. על מאמרה נוסעים ועל מאמרה חונים. בזמן שהיא נוסעת, כלם נוסעים, משום שכלם אחוזים בה.

ובא ראה, בשעה שרצה הקדוש ברוך הוא להעביר את אוכלוסי פרעה למטה, העביר בתחלה את אותו פח שלהם כמו שהקמנו. מה עשה? העביר וסלק אותו מקום קדוש עליון שהיה מנהיג את כל אותן המרכבות. כיון שזה הסתלק, כל המחנות הללו לא יכלו להתנהג. וכיון שלא יכלו, העביר משלטונו אותו הממנה של מצרים והעביר באש דולקת, ואז השליט של המצרים הוויז, ועל זה אנוסה מפני ישראל. מה הטעם? משום שראו את הממנה של מצרים נשרף באש.

רבי יצחק אמר, בשעה שקרבו ישראל לים, קרא הקדוש ברוך הוא לממנה הגדול שעל הים ואמר לו: בשעה שעשיתי את העולם, מניתי אותך על הים, ותנאי יש לי על הים - שיקרע את מימיו מלפני בני, הגיע הזמן עכשו שיעברו בני בתוך הים. מה פתוב אחר כך? וישב הים לפנות בקר לאיתנו. מה זה לאיתנו? לתנאו שהיה לו עם הקדוש ברוך הוא כשפרא את העולם.

והיו ישראל חונים על הים, והיו ישראל רואים את גלי הים עולים ויורדים. הרימו עיניהם, וראו את פרעה והאוכלוסים שלו, ופחדו וצעקו, והרי נתבאר. הים ראה - מה ראה הים? הוא ראה את ארנונו של יוסף, וברח מלפניו. מה הטעם? (משום) שפתוב (בראשית לט) וינס ויצא החוצה, ועל זה הים ראה

וינא החוצה. ועל דא הים

רָאָה וַיִּנּוֹס, וּכְתִיב וַיִּסֵּר אֶת אוֹפְן מִרְכַּבּוֹתָיו
וַגּוֹ' אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מָאי טַעְמָא. בְּגִין
דְּחָמו אַרְעָא דְמַצְרַיִם, כְּאֵלוּ אֲתוּקְד בְּנוּרָא,
כְּדִין אָמְרוּ אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

רבי חייא ורבי יוסי, הוּוּ אַזְלִי בְּמַדְבְּרָא, אָמַר
רבי חייא לְרַבִּי יוֹסִי, תָּא וְאִימָא לָךְ, דְּכַד
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאַעְבְּרָא שׁוּלְטָנוּתָא
דְאַרְעָא, לָא עֲבִיד, עַד דְאַעְבְּרָא שׁוּלְטָנוּתָא
דְלַהוֹן בְּרַקִּיעָא, וְלָא אַעְבְּרָא שׁוּלְטָנָא דְלַהוֹן,
עַד דְמַגֵּי אַחְרָא בְּאַתְרֵיהּ, בְּגִין דְלָא יִגְרַע
(שׁוּלְטָנוּתָא) שְׁמוּשָׁא דְלַהוֹן (דף מ"ט ע"ב) בְּרַקִּיעָא,
בְּגִין לְקִימָא מַה דְכְתִיב, (דניאל ד) וְלִמָּן דִּי יַצְבֵּא
תְּנִינָה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאי הָכִי הוּא.

פְּתַח ר' יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים ח) יְיָ אֲדוֹנֵינוּ מַה
אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ. יְיָ אֲדוֹנֵינוּ: כַּד
בְּעֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְתַבְרָא חֵילָא דְעַמּוּיָן
עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, אֲתַקִּיף דִּינֵיהּ
עַלְיֵיהּ, וְתַבַּר לוֹן, וְאַעְבְּרָא מִקְמֵיהּ
שׁוּלְטָנוּתָא דְלַהוֹן.

אֲשֶׁר תִּנְהַ הוֹדֶךְ עַל הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר נָתַתְּ מִיבְעֵי
לֵיהּ, אוֹ תִנְהַ הוֹדֶךְ, מַהוּ אֲשֶׁר תִּנְהַ
הוֹדֶךְ. אֵלָא דָּא הוּא רָזָא דְנַהֲרָא עֲמִיקָא
דְכֻלָּא, וְדוֹד בְּעָא בְּעוֹתֵיהּ, לְמַנְגַּד מִנֵּיהּ עַל
הַשָּׁמַיִם, וְדָא הוּא אֲשֶׁר. כְּמַה דָּאֲתָ אָמַר, (שמות
א) אֶהְיֶה אֲשֶׁר אֶהְיֶה.

בְּשַׁעֲתָא דֵּהֲאִי נַהֲרָא עֲמִיקָתָא דְכֻלָּא, נִגִּיד
וְנִפִּיק עַל הַשָּׁמַיִם, כְּדִין כֻּלָּא
בְּחִידוֹ, וּמִטְרוּנֵיהּ אֲתַעֲטַרְתָּ בְּמַלְכָּא, וְכָל
עַלְמִין כֻּלְּהוּ בְּחִידוֹ, וְשׁוּלְטָנוּתָא דְעַמּוּיָן
עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, אֲתַעְבְּרָא מִקְמֵי
מִטְרוּנֵיהּ, וּכְדִין זְקַפִּין רִישָׁא כָּל מָאן
דְאַחִידוּ בֵּהּ.

וַיִּנּוֹס, וּכְתוּב וַיִּסֵּר אֶת אוֹפְן מִרְכַּבּוֹתָיו
וַגּוֹ' אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מַה
הַטַּעַם? מִשּׁוּם שָׂרְאוּ אֶת אֶרֶץ
מִצְרַיִם כְּאֵלוּ עוֹלָה בָּאֵשׁ, וְאִזּוּ אָמְרוּ
אָנוּסָה מִפְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

רַבִּי חֵיָא וְרַבִּי יוֹסִי הָיוּ הוֹלְכִים
בְּמַדְבַּר. אָמַר רַבִּי חֵיָא לְרַבִּי יוֹסִי,
בָּא וְאָמַר לָךְ, שְׁכַשְׁרוּצָה הַקְּדוּשָׁה
בְּרוּךְ הוּא לְהַעֲבִיר שְׁלִטוֹן שֶׁל
הָאָרֶץ, אֵינּוּ עוֹשֶׂה עַד שְׁמַעְבִּיר
הַשְּׁלִיט שֶׁלָּהֶם בְּרַקִּיעַ, וְלֹא מַעֲבִיר
אֶת הַשְּׁלִיט שֶׁלָּהֶם עַד שְׁמַמְנָה אַחַר
בְּמִקּוּמוֹ, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִגְרַע וְהַשְּׁלִטוֹן
הַשְּׁמוּשָׁה שֶׁלָּהֶם בְּרַקִּיעַ, כְּדֵי לְקַיֵּם
מַה שְׁכַתּוּב (דניאל ד) וְלִמֵּי שִׁיחַפֵּץ
יִתְנַנֶּה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדָאי כֶּף הוּא.
פְּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים ח) ה'
אֲדוֹנֵינוּ מַה אֲדִיר שְׁמֵךְ בְּכָל הָאָרֶץ.
ה' אֲדוֹנֵינוּ - כְּשִׁרְוּצָה הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ
הוּא לְשַׁבֵּר אֶת כַּח הַעַמִּים עוֹבְדֵי
כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת, מְחַזֵּק דֵּינּוּ עֲלֵיהֶם
וְשׁוֹבֵר אוֹתָם, וּמַעֲבִיר מִלְּפָנָיו אֶת
הַשְּׁלִיט שֶׁלָּהֶם.

אֲשֶׁר תִּנְהַ הוֹדֶךְ עַל הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר
נָתַתְּ הֵיךְ צְרִיךְ, אוֹ תִנְהַ הוֹדֶךְ. מַהוּ
אֲשֶׁר תִּנְהַ הוֹדֶךְ? אֵלָא זֶהוּ סוּד שֶׁל
הַנֶּהָר הַעֲמִק שֶׁל הַכּל, וְדוֹד בְּקִישׁ
בְּקִשְׁתּוֹ לְהַשְׁפִּיעַ מִמֶּנּוּ עַל הַשָּׁמַיִם,
וְזֶהוּ אֲשֶׁר, כְּנִצָּאֵר (שמות א) אֶהְיֶה
אֲשֶׁר אֶהְיֶה.

בְּשַׁעֲהַ שֶׁהַנֶּהָר הַזֶּה הַעֲמִק שֶׁל הַכּל
שׁוֹפֵעַ וְיוֹצֵא עַל הַשָּׁמַיִם, אִזּוּ הַכּל
בְּשַׁמְחָה, וְהַגְּבִירָה מִתְעַטֶּרֶת
בְּמַלְךְ, וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשַׁמְחָה.
וְהַשְּׁלִטוֹן שֶׁל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת
כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת מַעְבֵּר מִלְּפָנָיו
הַגְּבִירָה, וְאִזּוּ זֹקְפִים רֹאשׁ כָּל
הָאֲחוּזִים בֵּהּ.

בֵּין כֶּף רָאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהֵיךְ בָּא,
וּמִשָּׂא אֶחָד לְפָנָיו. אָמַר רַבִּי חֵיָא,
גַּלְךָ, אוֹלֵי הָאִישׁ הַזֶּה עוֹבֵד עֲבוֹדַת
כּוֹכָבִים וּמַזְלוֹת הוּא, אוֹ עִם הָאָרֶץ

אֲדַהְבֵי חָמוּ חַד בַּר נֶשׁ, דְּהָהוּ אֲתִי, וְחַד מְטוּלָא קָמֵיהּ. אָמַר רַבִּי חֵיָא,

נזיל, דלמא האי בר נש עובד עבודת פוכבים ומזלות הוא, או עם הארץ הוא, ואסיר לאשתתפא בהדיה בארחה. אמר רבי יוסי, ניתיב הכא, ונחמי, דלמא גברא רבא הוא.

אדהכי, אעבר קמיהו, אמר ליה, בדוקפא דמעפרא דקוטיפא דהאי, חברותא אבעי, ואנא ידענא ארחה אחרא, ונסטי מהאי, ואנא בעינא דאימא לכו, ולא אתחייבנא ככו, ולא אעבר על מה דכתיב, (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול, ואתון פסומין בארחה דא, ולא תסתפנו בנפשייכו. אמר רבי יוסי, בריה רחמנא דאוריכנא הכא, אתחברו בהדיה. אמר לון, לא תשתעו מידי הכא, עד דנעבר בהאי. סטו בארחה אחרא.

בתר דנפקו מההוא אתר, אמר לון, בההוא ארחה אחרא, הו אולי זמנא חדא, חד כהן חכם, וחד כהן עם הארץ בהדיה, קם ההוא עם הארץ בההוא אתר עליה וקטליה. מההוא יומא כל מאן דאעבר בההוא אתר, מסתפן בנפשיה. והא מתחברין תמן משדדי טורינא, וקטלין וקפחין לבני נשא, ואינון דינדי לא עברי תמן, ובעי קדשא בריה הוא דמא דההוא כהנא כל יומא.

פתח ואמר, (ישעיה י) עוד היום בנוב לעמוד וגו' הא אוקמוה אינון מארי מתיבתא. אבל אנא לא אמינא לכו הכי, אלא דרזא דמלה אוליפנא. עוד היום, מאן יומא דין. אלא, הכי כתיב, (שמות ו) ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב. ורזא הוא, על פנסת ישראל, דאהרן הוא שושבינא דילה, לתקנא ביתה ולשמשא לה, ולמיעל לה למלכא לאזדווגא כחדא, מפאן ולהלאה, כל כהן דמשמש במקדשא, כגוונא דאהרן.

הוא, ואסור להשתתף עמו בדרף. אמר רבי יוסי, נשב כאן ונראה, אולי הוא איש גדול. בין כף עבר לפנייהם, ואמר להם, בסבוב של המעבר המסכן הזה צריך לווי, ואני יודע דרף אחרת, ונסטה מכאן, ואני רציתי לומר לכם, שלא אחטא בכם ולא אעבר על מה שכתוב (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול, ואתם כמו סומים בדרף הזה, ולא תסתפנו בנפשכם. אמר רבי יוסי, ברוך הרחמן שחפינו כאן. התחברו עמו. אמר להם, לא לדבר שום דבר כאן עד שנעבר בזה. סטו לדרף אחרת.

אחר שיצאו מאותו מקום, אמר להם, באותה הדרף האחרת היו הולכים פעם אחד כהן חכם, וכהן עם הארץ אחד עמו. קם אותו עם הארץ עליו באותו מקום והרגו. מאותו יום, כל מי שעובר באותו מקום, מספן את נפשו, והרי מתחברים שם שודדי הרים והורגים ומקפחים את בני האדם, ואלה שיודעים לא עוברים שם, ומבקש הקדוש ברוך הוא דם אותו כהן בכל יום.

פתח (ישעיה י) ואמר, עוד היום בנוב לעמד וגו'. הרי בארוה אותם ראשי הישיבה, אבל אני לא אומר לכם כף, אלא שסוד הדרף למדנו. עוד היום - איזה יום זה? אלא כף כתוב, (שמות ו) ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב. וסוד הוא על כנסת ישראל, שאהרן הוא שושבינה, לתקן את ביתה ולשמש אותה ולהכניסה למלך להזדווג כאחד. מפאן ולהלאה, כל כהן שמשמש במקדש, הוא כמו אהרן.

אֲחִימֶלֶךְ כִּהְנָא רַבָּא עֲלָאָה הָוָה, וְכָל אֵינּוֹן כִּהְנִי בְּהַדְיָה, כִּלְהוּ הוּוּ שׁוֹשְׁבֵינִין דְּמִטְרוּנִיתָא, כִּיּוֹן דְּאֲתַקְטִילוּ, אֲשַׁתְּאֲרַת מִטְרוּנִיתָא בְּלַחֲוֹדָהָ, וְאֲתַאֲבִיד שׁוֹשְׁבֵינָא דִּילָהּ, וְלֹא אֲשַׁתְּכַח מֵאֵן דְּמִשְׁמַשׁ קָמָה, וְיִתְקַן בֵּיתָהּ, וְיַחֲדֵי לָהּ לְאַזְדַּוּגָא עִם מַלְכָּא.

כִּדְיִן מַהְהוּא יוֹמָא, אֲתַעֲבְרָא לְשִׁמְאֵלָא, וְקִיּוּמָא עַל עֲלֵמָא, כְּמִין עַל כִּלְא, קְטִיל לְשִׁאוּל וְלִבְנוֹי, אֲתַאֲבִיד מִיַּנְיָהוּ מַלְכוּ, מִיתוּ מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה אֲלֵפִין וְכְמָה רַבּוּוֹן. וְעַד כְּעַן, הָהוּא חוֹבָה הָוָה תְּלִי, עַד דְּאֲתָא סְנַחְרִיב וְאַרְגִּיז כִּלְא.

וְדָא הוּא עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב, דָּא הוּא יוֹמָא עֲלָאָה, וּמֵאֵן אִיהוּ. דָּא כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל, דְּאֲבַדְתָּ שׁוֹשְׁבֵינִין דִּילָהּ, הָהִיא דְּאֲשַׁתְּאֲרַת כִּלְא יְמִינָא, (דְּתַנּוּ לִיה) לְאֲתַדְבַּקָא בְּשִׁמְאֵלָא. דְּכִהְנָא יְמִינָא הוּא. (וּבְגִין כִּף הִנּוּחַ לִיה לְאֲתַדְבַּקָא בְּשִׁמְאֵלָא) וּבְגִין כִּף, עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לְעַמּוּד.

הָא חֲזִי, כְּתִיב גְּבַעַת שִׁאוּל נָסָה, שִׁאוּל אֲמַאי הָכָא. אֲלֵא בְּגִין דְּהוּא קְטִיל לְכַהְנִי, וְגָרִים דְּרוּעָא יְמִינָא, לְאֲתַעֲקָרָא מְעֵלְמָא. אוּף הָכָא, מַהְהוּא יוֹמָא, לָא אֲעֵבֵר בְּרַ נֶשׁ בְּהָהוּא דוּכְתָא, בְּגִין דְּלֹא אֲסַתְּפֵן בְּנַפְשִׁי. אֲמַר לִיה רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזִי, וְלֹא אֲמַרִית לָךְ דְּלִמָּא גְּבָרָא רַבָּא הוּא.

כְּתַח וְאֲמַר, (מְשַׁלִּי ג) אֲשֵׁרִי אָדָם מְצָא חֲכָמָה. אֲשֵׁרִי אָדָם, (דָּף נ' ע"א) כְּגוֹן אֲנִן, דְּאֲשַׁכְּחָנָא לָךְ, וְיַדְעָנָא מִינָךְ מְלָה דְּחֲכָמָתָא. וְאָדָם יִפִּיק תְּבוּנָה, כְּגוֹן אֲנִן, דְּאוּרִיכְנָא לָךְ לְאֲתַחֲבְרָא בְּהַדְרָךְ. וְדָא הוּא בְּרַ נֶשׁ דְּזַמִּין לִיה קְדָשָׁא כְּרִיף הוּא נְבֻזְבָּזָא בְּאַרְחָא, אֲנַפּוּי דְּשְׁכִינְתָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (מְשַׁלִּי ד) וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוּר נְגָה. אֲזֵלוּ.

אֲחִימֶלֶךְ הָיָה כִּהֵן גְּדוֹל עֲלִיוֹן, וְכָל אוֹתָם הַכֹּהֲנִים עִמּוֹ הָיוּ שׁוֹשְׁבֵינֵי הַגְּבִירָה. כִּיּוֹן שֶׁנִּהְרְגוּ, נִשְׁאַרָה הַגְּבִירָה לְבַדָּה, וְאֲבִיד הַשׁוֹשְׁבֵינִין שָׁלָה, וְלֹא נִמְצָא מִי שֶׁמִּשְׁמַשׁ לְפָנֶיהָ וְיִתְקַן בֵּיתָהּ וְיִשְׁמַח אוֹתָהּ לְהַזְדַּוֵּג עִם הַמֶּלֶךְ. וְאִזּוּ מֵאוֹתוֹ יוֹם הָיָה עֲבָרָה לְשִׁמְאֵל, וְעוֹמְדָתָ עַל הָעוֹלָם, אוֹרְכָתָ לְכָל. הָרְגָה אֶת שִׁאוּל וּבְנָיו, וְאֲבָדָה מֵהֶם אֶת הַמְּלוּכָה, מִתּוֹ מִיִּשְׂרָאֵל כְּמָה אֲלֵפִים וְכְמָה רַבּוּוֹת. וְעַד עַכְשָׁיו הָיָה אוֹתוֹ הַחֲטָא תְּלִי, עַד שֶׁבָּא סְנַחְרִיב וְאַרְגִּיז אֶת הַכֹּל.

וְזֶהוּ עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב, זֶהוּ יוֹם עֲלִיוֹן, וּמִיָּהוּ? זוֹ כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל שֶׁאֲבָדָה אֶת הַשׁוֹשְׁבֵינִים שָׁלָה, אוֹתָהּ שֶׁנִּשְׁאַרָה לֹא יָמִין וְשֶׁהָיָה לוֹ לְהַדְבִּיק בְּשִׁמְאֵל, שֶׁהִכְהֵן הוּא יָמִין, וּמִשּׁוֹם כִּף הָיָה לוֹ לְהַתְּדַבֵּק בְּשִׁמְאֵל וּמִשּׁוֹם כִּף עוֹד הַיּוֹם בְּנוֹב לְעַמּוּד.

כִּי רָאָה, כְּתוּב גְּבַעַת שִׁאוּל נָסָה. לְמָה כָּאֵן שִׁאוּל? אֲלֵא מִשּׁוֹם שֶׁהוּא הָרַג אֶת הַכֹּהֲנִים וְגָרַם שֶׁתַּעֲקֵר מִן הָעוֹלָם זְרוּעַ יָמִין - אֵף כָּאֵן מֵאוֹתוֹ יוֹם לֹא עָבַר אִישׁ בְּאוֹתוֹ מְקוֹם, כְּדִי שֶׁלֹּא יִסְתַּכֵּן בְּנַפְשׁוֹ. אֲמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזִי, וְלֹא אֲמַרְתִּי לָךְ אוּלִי הוּא אִישׁ גְּדוֹל?

כְּתַח וְאֲמַר, (מְשַׁלִּי א) אֲשֵׁרִי אָדָם מְצָא חֲכָמָה. אֲשֵׁרִי אָדָם - כְּמוֹ אֲנִי שֶׁמְצָאֵנִי אוֹתָךְ וְיַדְעָנִי מִמֶּךָ דְּבַר חֲכָמָה. וְאָדָם יִפִּיק תְּבוּנָה - כְּמוֹ אֲנִי שֶׁחִכְיֵנִי לָךְ לְהַתְּחַבֵּר עִמָּךְ, וְזֶהוּ אָדָם שֶׁמְזַמֵּן לוֹ הַקְּדוּשָׁה כְּרוּף הוּא מְתַנֶּה בְּדַרְכָּךְ, כְּפִי הַשְׁכִּינָה, וְעַל זֶה כְּתוּב (מְשַׁלִּי ד) וְאַרְחַ צְדִיקִים כְּאוּר נְגָה. הֲלִכּוּ.